

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10266

гр. София, 16.03.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
закрито заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

като разгледа дело номер **6428** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 39, ал. 1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД)
във вр. с чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. Т. Т. против мълчалив отказ на администратора и обработващия
лични данни „Стик-Кредит” АД по нейно искане от 25.04.2025г. С решение № 5342/10.02.2026г.
отказът е отменен. Решението е съобщено на ответника на 20.02.2026г. и на 05.03.2026г. от негов
пълномощник е направено искане за изменение на решението в частта за разноските, които да
бъдат редуцирани в частта за адвокатско възнаграждение. В становище от 13.03.2026г.
на срещнатата страна излага доводи за неоснователност на искането.

След като обсъди доводите на страните и обстоятелствата по делото, съдът в настоящия състав
приема, че искането е допустимо, като направено от активно легитимирана страна в срока по
чл.176а, ал.1 АПК. Разгледано по същество, то е неоснователно.

Както е посочено в мотивите на решение № 5342/10.02.2026г., съгласно чл.8, ал.2, т.10 от Наредба
№ 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Наредбата), за дела от вида на
настоящото е предвидено възнаграждение в размер на 900 лв. Тъй като страните разполагат със
свобода на договаряне, евентуална прекомерност би могла да бъде преценявана при поне
двукратно превишение на този нормативно установен ориентир. Платеното в случая не
превишава тази стойност. Предвиденото в посочената разпоредба е ориентир, който позволява
преценка от страна на съда за съотношението между платеното в отделния случай и възприетото
като минимално необходимо за съответния тип дело от професионалната организация на
адвокатите. Необходимостта от поне двойно превишение, за да се пристъпи към обсъждане и
обосноваване на намесата на съда в договорните отношения между адвоката и клиента, се
поражда от необходимостта да бъде зачетена свободата на договаряне, като част от свободната
стопанска инициатива, на която се основава икономиката на страната, съгласно чл.19, ал.1 от
Конституцията. Ето защо, „фактическа и правна сложност“ по смисъла на § 1а, ал.2 от
Допълнителните разпоредби биха могли да бъдат преценявани при наличието на предпоставки за
предприемане на такава преценка – в хипотезите на чл.2, ал.9 от Наредбата, чл.36, ал.3 и чл.38,

ал.2 от Закона за адвокатурата.

Що се отнася до соченото от ответника решение по дело № С-438/22 на Съда на Европейския съюз, то в него е прието, че:

1) Член 101, параграф 1 Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съвкупната преценка на обстоятелствата по делото налага извода, че никоя от изброените хипотези не е налице в случая. На първо място, няма основание да се приеме, че последният разкрива факти, годни да обосноват заключение за засягане на конкуренцията в Европейския съюз. На второ място, горепосочената наредба не е приложена от съда при определяне размер на възнаграждението, а последното е предмет на договора за правна защита и съдействие между жалбоподателката и процесуалния ѝ представител.

Така мотивиран и на основание чл. 176а, ал. 3 АПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на „Стик - Кредит“ АД, с ЕИК[ЕИК], направено с молба от 05.03.2026г., за изменение в частта за разноските на решение № 5342/10.02.2026г., постановено по адм. д. № 6428/2025г. на Административен съд София град.

Определението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: